

Min retfærdighedsfølelse blev krænket

Gorm Branderup er 36 år. Han er serviceøkonom og fotojournalist, iværksætter og eventmager. Gorm bor i Aarhus med sin familie.

I 2003 blev Gorm på motorcykel påkørt af en bil, som kørte over for rødt i høj fart. Motorcyklen forsvandt under Gorm, og hans ene hæl blev delvist revet af. Den svært beskadigede bil standsede efter nogle hundrede meter, og føreren flygtede fra bilen. Gorm tilbragte halvanden måned på hospitalet, hvor han trin for trin fik transplanteret hud og reetableret sin hæl.

Det skete den 2. maj om formiddagen. Jeg har nogle gange tænkt på, om det kunne være en mand med promille i blodet, som ikke ville have taget sit kørekort. Måske han har haft andre ting i bagagen, som han ikke ville stå til regnskab for, men det er jo kun gisninger fra min side.

Politiet sagde, at de ikke kunne gøre mere, og at jeg skulle være enormt glad for, at jeg var i live. De kunne ikke bevise, at føreren af bilen også var bilens ejer, og ingen vedkendte sig at have kørt bilen det pågældende tidspunkt. Jeg kan godt forstå, at man ikke skal dømme uskyldige, men at ejeren ikke har et eller andet ansvar for at fortælle, hvor bilen har været på det pågældende tidspunkt, og hvorfor hans bil lige pludselig holder ude på Ringvejen i Aarhus, det syntes jeg var meget mærkeligt. Min retfærdighedsfølelse blev krænket eller knægtet. Jeg følte mig trådt på.

Jeg har mange gange haft lyst til at snakke med vedkommende for at finde ud af, hvad der kan få et menneske til at stikke af. Jeg kan ikke forstå, at der findes mennesker derude, der kan løbe fra deres ansvar og leve med, at de har været årsag til det mareridt, jeg har været igennem. Det gør mig vred, at folk ikke tager

ansvar for deres handlinger, at de ikke står ved det, de har gjort. Tænk, at man kan være så kujonagtig og bare køre videre. Hvem der end kørte vidste dybest set ikke, om jeg var død. Han anede ikke, om han havde slået et menneske ihjel. Det kom først i pressen dagen efter, så han anede ikke, hvad han havde efterladt sig.

Jeg har en kammerat, som tog nogle billeder af motorcyklen, som jeg først fik her 10 år efter. Det var meget voldsomt at se, hvor ødelagt den var. Da jeg så billederne, tænkte jeg: Hold op, hvor har der været meget kraft bag, hvor er det ufatteligt heldigt, at jeg slap fra det med de skader, jeg nu fik.

Jeg har jo ikke et billede af ham, der har påført mig al den skade og smerte, og det tror jeg måske er en frustration, der ligger dybt i mig. At vide at der går et mig ubekendt menneske rundt derude, som har gjort det. Det kan være en kvinde, det kan være en mand, en høj, en lav. Jeg kan ikke sætte ansigt på, så jeg har valgt at skubbe ham væk. Jeg tror egentlig, at jeg er blevet ret god til aktivt at sige: Det her skal ikke fylde noget, det skal jeg ikke bruge min tid på, for det er det ikke værd. Han skal ikke få mig ned med nakken, jeg lægger det op på en mental hylde.

Jeg har måttet bruge uendelig meget tid på at slås med forsikringselskaber og alle mulige andre instanser for at kompensere for det, jeg er blevet påført. Egentlig synes jeg, der har været meget negativt i kølvandet af sammenstødet med mange frustrerende og deprimerende situationer. Men som sagt, jeg har valgt at sige, at det vil jeg ikke bruge min tid på, og jeg tror, det ubevidst har været med til at forme andre beslutninger i mit liv, både i arbejdssammenhænge og i dagligdagen. Jeg er god til at løfte mig op over noget, som ikke er godt for mig. Uden at sige at det er sammenstødet, der er direkte årsag til det, så er jeg blevet god til at prioritere.

En dag i efteråret 2006, tre et halvt år efter ulykken, hørte Gorm i radioen, at der havde været tre episoder med flugtbilisme.

Det er løgn, tænkte jeg, at der ikke er nogen, der gør noget ved den her

problematik, og så besluttede jeg, at *jeg* ville gøre noget. Jeg fik ideen at lave hjemmesiden www.stop-flugtbilisten.dk og ringede til nogle kammerater, der hjalp med at designe hjemmesiden. En anden kammerat hjalp med at lave et lille TV-spot, fordi vi jo gerne ville ud med, at vi havde lavet det her univers.

Hjemmesiden blev opdelt i tre dele: Del 1 skulle være for ofre og pårørende til ofre. Her skulle de kunne sætte ord på, hvad der var sket for dem, og have mulighed for at give udtryk for deres frustrationer. Del 2 skulle være for dem, der havde været vidner til ulykken. I mit tilfælde havde der jo været nogle vidner, der havde set bilen zigzagge fra ulykken, men de kom aldrig frem og fortalte, hvad de havde set. Hvis det var sket, havde jeg måske kunnet få en eller anden afklaring. Teoretisk set ville vidner på hjemmesiden kunne læse en beskrivelse af ulykken og gå til politiet og sige: Forresten så jeg dengang en mand eller kvinde, der løb fra stedet. Del 3 skulle være for flugtbilister, som skulle kunne læse om ofrene og måske forstå, hvad det var for en situation, de havde bragt et andet menneske i, og sætte sig ind i, hvad det var, de var flygtet fra.

Jeg havde ikke rigtig nogen overordnet strategi, men alligevel lykkedes det at komme i forskellige medier og få lov til at tale om hjemmesiden og fortælle min egen historie. Det var nok mest min egen historie, der var interessant for journalisterne, og knap så meget det budskab, jeg havde. Hver gang medierne bragte en ny historie om en flugtbilist, lagde jeg det på hjemmesiden, og jeg synes selv, at jeg i årene efter kunne se, at medierne blev bedre til at beskrive stedet, hvor ulykken var sket. Jeg synes også, jeg kunne se en nedgang i antallet af flugtbilister. Det er ikke noget, jeg har statistik på, men der kom meget fokus på trafiksikkerhed. Jeg bilder mig ind, at der kom en lille ændring, og at jeg har gjort en forskel, men jeg fik også trusler. Det tikkede ind med anonyme mails: Hvad pokker jeg var for en, som kunne finde på at stå frem med det her. Jeg kunne jo ikke lade være med at tænke på, om det var den person, der havde kørt mig ned. Jeg meldte det til politiet, for det var en underlig situation. Af hele mit hjerte ville jeg jo det bedste med projektet.

Jeg har aktivt valgt at se lyst på min hverdag og smile til livet, siger Gorm. Nogen kalder mig serieiværksætter, men faktum er, at jeg har en evne til at få ting til at lykkes.

Stop-flugtbilisten.dk er nu på et stadie, hvor der ikke sker det store, for på et tidspunkt måtte jeg videre. Jeg fik en anden og travlere hverdag, og så gik det lidt i sig selv, men den tidskapsel må egentlig gerne bestå og være der. For mig var det hjerteblod og frivillighed, og hvis der var nogen, der kunne drive det videre, ville jeg elske det.